

Arrest

nr. 214 025 van 14 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 augustus 2018 te vorderen van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 8 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. GREENLAND en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 augustus 2018 wordt beslist tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET REHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: B. (..)

Voorna(a)m(en): I. (..)

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: 09.06.1992

Geboorteplaats: Kullaj, Shkoder

Identificatienummer in het Rijksregister:xxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na de indiening van een bijlage 19ter op 13.11.2017 in functie van zijn wettelijk samenwonende partner A., M. R. (..) (RR: xxxxxxxxxxx).

Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens in het rijksregister heeft betrokkene met de referentiepersoon de wettelijke samenwoning afgesloten op 9.11.2017. Betrokkene diende op 13.11.2017 een aanvraag gezinshereniging in, hij ontving de F-kaart op 16.05.2018. Echter blijkt tevens uit het rijksregister dat de wettelijke samenwoning inmiddels opnieuw werd stopgezet op 9.07.2018 en de partijen reeds feitelijk gescheiden zijn sedert 15.06.2018 (voorstel ambtelijke schrapping).

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 08.08.2018 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. De brief werd aan betrokkene betekend op 13.08.2018.

Daarop legde betrokkene zijn arbeidscontract van onbepaalde duur voor bij CORNEEL GEERTS TRANSPORTGROUP NV te Wijnegem dd. 03.04.2018, bijbehorende loonfiches, alsook een aangifte bij de politie dd. 10.07.2018 met betrekking tot een onenigheid tussen betrokkene en referentiepersoon.

In de aan hem betekende brief dd. 16.11.2017 werd betrokkene gevraagd tot aan de eventuele afgifte van de F+ kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er werden geen verdere documenten meer voorgelegd.

De uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1° is niet van toepassing gezien betrokkene slechts iets meer dan 7 maanden wettelijk samenwonend is geweest met de referentiepersoon, namelijk van 9.11.2017 tot 9.07.2018. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit de wettelijke samenwoning die voorheen werden afgesloten met referentiepersoon, bovendien eveneens telkens voor een erg korte periode en telkens ten tijde van een aanvraag.

Betrokkene is voorts slechts gezamenlijk gevestigd geweest met referentiepersoon van 9.11.2017 tot 15.06.2018. Voor zover geopperd zou worden dat de gezamenlijke vestiging voorafgaand aan de aanvraag eveneens mee in rekening zou moeten gebracht worden, dient opgemerkt te worden dat uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene pas sinds 10.07.2017 in het Rijk verblijft. Uit de aankomstverklaring dd. 27.06.2017 in het administratieve dossier blijkt evenwel dat betrokkene reeds sinds 24.04.2017 in België zou verblijven en hij in het verleden ook enkele periodes in België verbleven zou hebben. De voorgaande periodes waarin hem telkens een korte periode verblijf in het Rijk werd toegestaan, kunnen niet mee in overweging worden genomen voor de duur van het verblijf. Deze periodes zijn immers inmiddels reeds beëindigd en betrokkene heeft daarop telkens het land verlaten. Betrokkene kan aldus geen rechten putten uit verblijfsrecht in het verleden dat een einde heeft genomen, noch kan hij rechten putten uit illegaal verblijf of aan de opstart van meerdere procedures ter bekoming van verblijfsrecht die allen niet tot een positief resultaat hebben kunnen leiden. Betrokkene is bijgevolg geen 3 jaar wettelijk samenwonend geweest met referentiepersoon waarvan één in het Rijk, noch 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest met haar waarvan één in het Rijk.

Voor wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, § 4, 2° en 3°, deze zijn evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene enkel een PV voor waarin hij getuigt over een eenmalige schermutseling tussen hem en referentiepersoon, dat heeft plaatsgevonden op zijn werk. Naast dit PV werden voorts geen objectieve,

verifieerbare documenten voorgelegd die van een werkelijk schrijnende situatie zouden moeten getuigen. Het is niet duidelijk of er een gerechtelijk onderzoek is gekomen of zal komen, en wat desgevallend het resultaat daarvan is geweest of zou kunnen zijn. Wel kan uit het geheel van de voorgelegde documenten en de opeenvolgende wettelijke samenwoonsten en beëindigingen opgemaakt worden dat de relatie tussen beiden duidelijk niet goed (meer) zat. Het eventuele gerechtelijk onderzoek zal moeten uitwijzen hoe de vork werkelijk in de steel zit. Wat wel zeker is, is dat beiden niet betwisten dat de relatie tussen hen inmiddels een einde heeft genomen. Vandaar dat art. 42 quater, §4, 4° niet van toepassing lijkt op deze situatie.

Wat betreft art. 42 quater, §4, tweede lid, dient opgemerkt te worden dat betrokkene aantoont heden te voldoen aan de bestaansmiddelenvoorwaarde. Dat betrokkene sinds 03.04.2018 tewerkgesteld is, is zonder meer een positief element.

Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, §4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beoordelen bij het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig medisch bezwaar is of enig leeftijdsgebonden probleem dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene toont aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen aantoont dat hij werkwilgig is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit, samen met het hebben van een dak boven het hoofd, een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zou de voorwaarde dat er minstens 3 jaar geregistreerd partnerschap moet geweest zijn waarvan minstens één jaar in het Rijk, niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 13.11.2017 en is pas in België aangekomen 10.07.2017) of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Hij verbleef immers 25 jaar lang in zijn land van herkomst. Er zijn geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is; de wettelijke samenwoonst werd in onderlinge overeenstemming opnieuw stopgezet sinds 9.07.2018. Ook blijkt nergens uit het administratieve dossier dat betrokkene heden een nieuwe relatie zou hebben aangeknoopt. Wat betreft betrokkenes sociale en culturele integratie tot slot, kan opgemerkt worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten voorlegde.

Nergens uit de voor DVZ beschikbare documenten blijkt dat er sprake is van een sociale en culturele integratie die het beëindigen van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Zoals reeds eerder vermeld, gezien de jonge leeftijd van het kindje en gezien de precaire situatie van de mama van het kind in België, is het aangewezen dat hij zijn vader volgt.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Zij betoogt als volgt:

“Een schending van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980

Verweerster baseert haar beslissing op artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 die stipuleert:

Art. 42quaterJ- § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [- binnen vijf jaar]- na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [- het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen met zijn land van oorsprong heeft.

Het is correct dat het verblijfsrecht van verzoeker had kunnen beëindigd worden maar verweester heeft artikel 42 quater niet correct toegepast.

1.

Verzoeker heeft meer dan één jaar in het Rijk verbleven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie en is werknemer.

Verzoeker doet afstand van dit rechtsmiddel.

2. Verzoeker heeft bewijs bijgebracht van geweld tijdens het geregistreerd partnerschap of dat hij het slachtoffer te zijn geweest van partner geweld.

Bovendien artikel 42 quater §4 stipuleert dat:

"Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

Verzoeker heeft een bewijs aan de gemeente bezorgd van zijn klacht van opzettelijk slagen en verwondingen. Er waren getuigen van de feiten.

Verzoeker bracht een bewijs bij van zijn verwondingen. (stuk 3)

Het wordt niet ontkent dat mevrouw A. (..) deze slagen heeft uitgebracht. Op dezelfde datum heeft verzoeker de dokter moeten raadplegen.

De link tussen het geweld en zijn blessure is ontegensprekelijk. Verweester kiest pour les besoins de la procedure om de link te ontkennen. Verweester heeft haar standpunt veranderd sinds haar beslissing. In de beslissing was verweester van oordeel dat het blijkt dat de relatie niet meer goed zat en dat een gerechtelijke onderzoek zou uitwijzen "hoe de vork werkelijk in de steel zit".

Nu men probeert de feiten te ontkennen.

Het blijkt uit een schrijven van de procureur des Konings dat het dossier afgesloten wordt aangezien de feiten hadden plaatsgevonden "onder specifieke, toevallige omstandigheden".

De feiten werden dan door mevrouw A. (..) bekend en de getuigen hadden de feiten bevestigd.

Er is bijgevolg sprake van opzettelijke slagen en verwondingen in de zin van de artikel 398 van het Strafwetboek.

Deze feiten hebben plaatsgevonden tijdens het geregistreerd partnerschap. Het eind kwam naar deze feiten. Dit blijkt uit de stukken neergelegd door verzoeker. Verweester maakt een appreciatiefout bij deze beoordeling door te zeggen dat het relatie in de problemen was en daardoor deze uitzonderingsgrond niet kon toegepast worden. Het is waar dat er problemen waren maar dit neemt niet weg dat er sprake was van een schrijnende situatie en dat de wettelijke samenwoningst noch bestond. Er was immers toen geen eind aan het partnerschap gemaakt. Artikel 42 quater , §4, 4° is dan wel van toepassing.

Verweester geeft toe dat dit Koppel veertien maanden had samengewoond.

Of er een vervolging komt, neemt niet weg dat er sprake was van geweld. Vaak in dergelijke 'huiselijke' situaties komen er geen vervolgingen hetgeen niet wegneemt dat er sprake is van geweld en schrijnende situaties.

De reden dat er geen vervolging komt, verandert niets aan de bewoordingen van artikel 42 quater.

De Procureur heeft slechts besloten dat "een strafrechtelijke vervolging niet aangewezen is" niet dat het onmogelijk is.

Bovendien, verweerster beweert dat er slechts sprake is van 'eigen, eenzijdige verklaringen'. Dat is wat men vaak over partnergeweld zegt doch dit neemt niet weg dat het bestaat. Dit blijkt uit de beslissing van de Procureur niet het geval te zijn.

Dat het vaststaat dat mevrouw A. (...) agressief is geweest, bekrachtigt het verhaal van verzoeker dat er andere gevallen van geweld waren. Zoals vaak gebeurt in dergelijke zaken heeft hij geen klacht ingediend want hij hield van zijn partner en hij hoopte dat het beter zou worden en dat zij het niet meer zou doen.

Het is niet dat hij een man is dat de situatie niet schrijnend is.

De uitzonderingsgrond had door verweerster toegepast moeten worden.

De beslissing van verweerster moet vernietigd worden.

De vordering van verzoeker is ontvankelijk is gegrond.”

2.2. Artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen, en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luidt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(..)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(..)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet wordt voorzien in een aantal uitzonderingsgevallen waarbij artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet niet van toepassing is. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Tot slot verleent artikel 42quater, § 5 van de vreemdelingenwet aan de gemachtigde de bevoegdheid om te “controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan”.

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet betwist dat haar verblijf beëindigd kan worden binnen de vijf jaar na de toekenning van het verblijfsrecht wanneer blijkt dat de wettelijke samenwoning is beëindigd. Zij ontkent ook niet dat in casu de wettelijke samenwoning beëindigd werd.

2.4. Verzoekende partij meent evenwel dat zij valt onder de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet, met name omdat zij slachtoffer is geworden van intra-familiaal geweld. Zij wijst erop dat zij een bewijs bijbracht van haar verwondingen en dat zij klacht heeft ingediend wegens opzettelijke slagen en verwondingen. Deze slagen werden haar toegediend door haar ex-partner. Zij heeft hiervoor ook de dokter moeten raadplegen. Zij meent dat verwerende partij de link tussen het geweld en de verwondingen tracht te ontkennen. Zij stelt verder dat het waar is dat er problemen waren in de relatie maar dat dit niet wegneemt dat er sprake was van een schrijnende situatie zodat de uitzonderingsgrond geldt. De vraag of er een vervolging komt doet hieraan geen afbreuk. Het gegeven dat de verwerende partij spreekt over “eigen, eenzijdige verklaringen” neemt ook niet weg dat het partnergeweld bestaat. Het staat vast dat de ex-partner agressief is geweest zodat dit het verhaal van verzoekende partij bekrachtigt dat er andere gevallen van geweld waren. Zoals vaak gebeurt in dergelijke zaken heeft zij geen klacht ingediend want zij hield van haar partner en zij hoopte dat het beter zou worden. Het is niet omdat zij een man is dat de situatie niet schrijnend is.

2.5. In de bestreden beslissing wordt inzake voormelde uitzonderingsgrond als volgt overwogen:

“Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene enkel een PV voor waarin hij getuigt over een eenmalige schermutseling tussen hem en referentiepersoon, dat heeft plaatsgevonden op zijn werk. Naast dit PV werden voorts geen objectieve, verifieerbare documenten voorgelegd die van een werkelijk schrijnende situatie zouden moeten getuigen. Het is niet duidelijk of er een gerechtelijk onderzoek is gekomen of zal komen, en wat desgevallend het resultaat daarvan is geweest of zou kunnen zijn. Wel kan uit het geheel van de voorgelegde documenten en de opeenvolgende wettelijke samenwoningen en beëindigingen opgemaakt worden dat de relatie tussen beiden duidelijk niet goed (meer) zat. Het eventuele gerechtelijk onderzoek zal moeten uitwijzen hoe de vork werkelijk in de steel zit. Wat wel zeker is, is dat beiden niet betwisten dat de relatie tussen hen inmiddels een einde heeft genomen. Vandaar dat art. 42 quater, §4, 4° niet van toepassing lijkt op deze situatie.”

2.6. De Raad acht de door de verwerende partij gemaakte beoordeling kennelijk redelijk. In casu maakt verzoekende partij immers geenszins aannemelijk het slachtoffer te zijn geweest van een dergelijke mate van intra-familiaal geweld dat kan worden besloten dat dit een “bijzonder schrijnende situatie” uitmaakt in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier, met name het proces-verbaal van 11 juli 2018, blijkt dat verzoekende partij op die datum, twee dagen nadat de wettelijke samenwoning met de partner was stopgezet, klacht heeft ingediend tegen haar ex-partner wegens het toebrengen van slagen en verwondingen. Tijdens dit verhoor verklaarde verzoekende partij dat zij een maand geleden aan de deur werd gezet door haar ex-partner en toen een tijdje bij een vriend is gaan wonen. Op 9 juli 2018 zou verzoekende partij op haar werk een telefoontje hebben gekregen van de ex-partner met de vraag naar het gemeentehuis te gaan om haar adres te veranderen. Zij stelde daartoe verhinderd te zijn door haar werk en dat ze een andere afspraak wilde maken maar dat de ex-partner daarvan niks wilde weten. De ex-partner kwam dan met haar vader omstreeks 15u aan op het werk van verzoekende partij. Omdat verzoekende partij niet inging op de vraag om mee te gaan naar het gemeentehuis werd de ex-partner kwaad en deed alsof ze de sleutelbos die ze in haar handen had naar verzoekende partij wilde gooien. Uiteindelijk gooide ze de sleutelbos die de verzoekende partij tegen het bovenhoofd trof. De vader van de ex-partner heeft de ex-partner dan weggetrokken. De ex-partner en verzoekende partij hebben dan nog wat gepraat waarna de verzoekende partij de sleutelbos teruggaf en haar vroeg of ze nog normaal was. Uiteindelijk is de verzoekende partij haar wonde gaan verzorgen en is ze meegegaan naar het gemeentehuis om alles stop te zetten. Omwille van de wonde aan haar hoofd is ze bij de dokter gegaan op 10 juli 2018 die kwetsuren vaststelde. Ondanks het feit dat ze voor acht dagen als werkonbekwaam werd bestempeld door de arts is ze toch gaan werken.

Wat betreft het voorgelegde medisch attest van 10 juli 2018 waaruit blijkt dat verzoekende partij verklaarde slachtoffer te zijn geweest van een vechtpartij op 9 juli 2018 en dat zij klaagt over hoofdpijn en een wondje op het hoofd, leest de Raad dat de arts vaststelt dat er drukpijn is parietaal rechts alsook een wondje op het hoofd en dat een werkonbekwaamheid van acht dagen kan verwacht worden. Tevens voegt verzoekende partij bij onderhavig beroep de brief van het parket van de procureur des konings van Limburg waaruit blijkt dat *“de feiten in uw dossier hebben plaatsgevonden onder specifieke, toevallige omstandigheden. Daarom heb ik besloten dat strafrechtelijke vervolging niet aangewezen is en wordt het dossier afgesloten zonder verder gevolg. Het dossier kan steeds heropend worden als er nieuwe feiten zouden zijn.”*

Wanneer de Raad alle aan de verwerende partij voorgelegde stukken voor het treffen van de bestreden beslissing in ogenschouw neemt, dan kan hij niet anders oordelen dan dat de verwerende partij op kennelijk redelijke gronden vaststelt dat verzoekende partij niet heeft aangetoond slachtoffer te zijn geweest van intra-familiaal geweld dat aanzien kan worden als een *“bijzonder schrijnende situatie”* in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet. Uit de voorgelegde stukken blijkt namelijk dat het gaat om één incident in het kader van specifieke omstandigheden. Immers blijkt uit de verklaring van verzoekende partij dat zij op het moment van de feiten al uit elkaar waren en dat de ex-partner ook wenste dat zij haar adres zou verzetten. Omdat de verzoekende partij daar niet onmiddellijk gevolg aan gaf, verloor de ex-partner haar geduld en heeft zij een sleutelbos naar verzoekende partij gegooid. Zoals de procureur des konings ook aangeeft gaat het hier om specifieke toevallige omstandigheden. Dit houdt een bevestiging in van wat hetgeen de verwerende partij al stelde, met name dat het gaat om *“een eenmalige schermutseling tussen hem en referentiepersoon, dat heeft plaatsgevonden op zijn werk. Naast dit PV werden voorts geen objectieve, verifieerbare documenten voorgelegd die van een werkelijk schrijnende situatie zouden moeten getuigen.”* Hoe laakbaar het gedrag van de ex-partner op het moment van deze feiten ook bleek, hieruit kan bezwaarlijk afgeleid worden dat verzoekende partij tijdens haar relatie het slachtoffer was van een bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet. De Raad kan op grond van de aan de verwerende partij voorgelegde stukken wel aannemen dat de verstandhouding tussen verzoekende partij en haar partner duidelijk zoek was en dit aanleiding heeft gegeven tot één incident waarbij er met een sleutelbos werd gegooid en die de verzoekende partij trof op het bovenhoofd, maar dit maakt nog niet dat er daarom ook sprake is van een bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet. Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat de wetgever, door in artikel 42quater, § 4, 4° voor te schrijven dat het om *“bijzonder schrijnende situaties”* moet gaan en tevens te verwijzen naar artikelen uit het Strafwetboek, heeft bepaald dat de gepleegde feiten voldoende moeten zijn aangetoond en een zekere mate van ernst moeten vertonen. In casu kan op grond van één incident dat zich in een specifieke context afspeelde bezwaarlijk gesteld worden dat het gaat om een bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet.

De Raad kan op grond van de voorgelegde stukken dan ook de verwerende partij volgen waar deze oordeelt dat: *“Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene enkel een PV voor waarin hij getuigt over een eenmalige schermutseling tussen hem en referentiepersoon, dat heeft plaatsgevonden op zijn werk. Naast dit PV werden voorts geen objectieve, verifieerbare documenten voorgelegd die van een werkelijk schrijnende situatie zouden moeten getuigen. Het is niet duidelijk of er een gerechtelijk onderzoek is gekomen of zal komen, en wat desgevallend het resultaat daarvan is geweest of zou kunnen zijn. Wel kan uit het geheel van de voorgelegde documenten en de opeenvolgende wettelijke samenwonen en beëindigingen opgemaakt worden dat de relatie tussen beiden duidelijk niet goed (meer) zat.”*

Het betoog van verzoekende partij dat het niet is omdat er geen vervolging komt er daarom ook geen sprake zou zijn van een schrijnende situatie, kan aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk doen. Verzoekende partij betoogt voorts wel dat partnergeweld wel bestaat, ook al is er vaak maar sprake van eenzijdige verklaringen, maar de Raad wijst erop dat de feiten waarvan zij aangifte heeft gedaan bezwaarlijk kunnen gecatalogeerd worden als een bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet ook niet in hoe uit het éénmalige feit waarbij de ex-partner haar geduld verloor omdat verzoekende partij geen gevolg wou geven aan haar vraag mee te gaan naar het gemeentehuis teneinde haar adres te veranderen en de relatie aldus officieel stop te zetten, zondermeer kan aangenomen worden dat verzoekende partij doorheen haar relatie met de ex-partner meermaals geconfronteerd werd met gevallen van geweld door de ex-partner. Dit is een volledig gratuite bewering die geenszins ondersteund wordt noch door het eenmalig voorval noch door andere objectieve bewijzen.

Voorts blijkt ook geenszins uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij ervan uitgaat dat er geen sprake kan zijn van een bijzonder schrijnende situatie omdat verzoekende partij een man is. Integendeel, verwerende partij heeft de desbetreffende stukken die de verzoekende partij in dat kader heeft voorgelegd overwogen en geoordeeld waarom er in casu geen sprake is van een bijzonder schrijnende situatie. Nergens stelt de verwerende partij dat een man zich niet zou kunnen bevinden in een bijzonder schrijnende situatie.

De vaststelling dat uit de voorgelegde stukken niet besloten kan worden dat er sprake was van een bijzonder schrijnende situatie is afdoende om te oordelen dat verzoekende partij niet onder deze uitzonderingsgrond valt.

2.7. Een schending van artikel 42quater van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER